

Andra söndagen i Påsktiden

Andakt i Coronatider, av Solveig Högberg, S:t Peters församling

Påskens vittnen

Joh 20:24-31

Den här söndagen handlar bibelberättelsen om lärjungen Tomas.

Det var en vecka efter Påsk. De flesta lärjungarna hade varit med då den uppståndne Jesus mötte dem och bevisade att döden inte hade sista ordet, då när han kom till dem när de av rädsla var samlade innanför stängda och låste dörrar. Men Tomas var inte där!

För Tomas var det inte lätt att tro på det som han inte hade sett, det är inte utan orsak som vi ibland kallar honom för Tomas Tvivlaren. När de andra lärjungarna nu berättade om sitt möte med Jesus så säger Tomas att han inte kan tro utan konkreta bevis, han ville se och känna på Jesus sår. Tomas har redan tidigare uttryckt hur viktigt det är för honom att allt ska vara klart och tydligt. När Jesus i sitt avskedstal, som en självklarhet säger att lärjungarna vet vägen dit han ska gå, då protesterar Tomas "Men Herre, vi vet inte vart du ska gå, hur kan vi då känna vägen?" Jesus svarade "Jag är vägen, sanningen och livet. Ingen kommer till Fadern utom genom mig". Nu kom Jesus till dem, ännu en gång, innanför de låsta dörrarna. Det första han gjorde var att önska dem alla frid, därefter vände han sig särskilt till Tomas och lät honom få det han behövde, han fick röra vid såren på Jesu kropp, han fick de bevis han längtade efter.

Även idag kan vi möta människor som säger att de har sett Jesus. Kanske tvivlar vi också, skeptikern frågar hur man kan vara säker på att det var Jesus. Jag har aldrig hört om någon som, likt Tomas, fått röra vid hans sår, men däremot är vittnesbördet ofta "Jag såg det i hans ögon", "Hans ögon var så fyllda av kärlek".

Jag tror att det var det som alla lärjungarna upplevde när de mötte Jesus som sa "Frid är er alla". Det är utmanande att låta sig bli sedd av dessa ögon. I samma stund som vi i mötet blir genomslådd blir vi genomskådade. Då kan vi förstå vad verklig kärlek är, men då kan vi också förstå att allt kanske inte är som det ska, varken med världen eller med mig själv. I mötet med blicken från Jesus är det omöjligt att dölja, också för mig själv, vem jag egentligen är. Då blir frågan: Vad gör jag med det jag upptäcker? Vad gör jag när jag ser sanningen om mig själv? Finns det nåd och förlåtelse för en människa som jag?

Tomas blev inte utesluten från gemenskapen med Jesus för att han tvivlade. Petrus, en av de andra lärjungarna, blev inte bortvald för att han förnekade att han kände Jesus.

Det är inte farligt att tvivla, för tvivla kan bara den göra som tror. Tvivlet är trons sätt att pröva och att utforska, det är en hunger efter visshet, klarhet och sanning.

Det handlar om att vara nära Jesus och låta sig bli sedd av de ögon som är fyllda av upprättande kärlek.

Idag sitter många av oss bokstavligt talat, av rädsla, bakom stängda och låste dörrar.

Till oss kommer Jesus och ger av sin frid. Ingen låst dörr kan stänga honom ute. Ingen rädsla hindrar honom.

Till oss säger han som han sa till Tomas "Saliga de som inte har sett men ändå tror".

Visst kan vi längta efter att vi skulle fått vara med och mött Jesus öga mot öga i det verkliga livet, men det är ingen förutsättning för tron. Vi kan möta honom precis där vi är.

Genom att vara Jesusberoende blir vi vittnen om Guds oändligt stora nåd.

Ur Jesu egen hand får vi ta emot det liv och den frid som räcks oss.

Så kan vi, med Tomas få utbrista i en av de ärligaste trosbekännelserna som finns "*Min Herre och min Gud*".

Precis idag kommer Jesus in genom din reglade dörr!